

Korizmeno pismo sestrama

Drage sestre!

Kroz četrdeset dnevno korizmeno vrijeme imamo puno mogućnosti za razmišljanje o osobnom prijedenu putu života kao i o zajedničkom.

Podimo od toga da nas je Bog uveo u život i čeka nas na njegovu svršetku. Pred nama je vrijeme kada se možemo osvrnuti na prijedenu dionicu svoga puta i pomnije, milošću pročišćena pogleda, gledati u budućnost. Naš je život stvarnost u kojoj je uvijek prisutna patnja, bol i smrt. Ona je bila i dio Isusova čovjštva do proslave kod Oca. Nitko u patnji ne može izdržati sam. Potrebne su nam majke, Cirenci, Veronike... Ovo je vrijeme kada možemo bolje upoznati Isusovu žrtvu života, a On će nam otkriti smisao i smjer našega života.

Zaustavimo se, isplačimo svoju bol, gubitke, nepravde, neostvarene snove, ambicije. Svaka se od nas mora pomiriti sa svojom boli, sprijateljiti i prihvatiti je kao suputnicu i sastavnicu života. Suze pokajnice omekšavaju svako ljudsko srce, a takvo je Gospodinu milo i u zajednici pristupačno.

Isus nije uklonio trpljenje, već ga je sam podnio, kako bi nam svojim primjerom pokazao smisao našega trpljenja. Raspeti Isus je savršena slika ljubavi koja nam daje konačni odgovor na problem naše patnje. Na nama je, hoćemo li dopustiti da nas trpljenje satire i zagorčava nam život, kao i onima pokraj nas, ili ćemo ga pretvoriti u priliku za ljubav i dobra djela. Isus nam želi pomoći kad kaže: „Ištite.., tražite.., kucajte.. i bit će vam!“ (usp. Mt 7, 7) Poučava nas o molitvi. Ako mi otpustimo ljudima njihove prijestupke, tada će nama naš nebeski Otac otpusti naše prijestupke (usp. Mt 6, 14). Potiče nas na bezuvjetno milosrđe koje je on vršio na zemlji i sada nam ga sakramentalno daje. On želi da nam molitva bude naše duboko uvjerenje da će nam Otac dati ono što je za nas dobro, a ne što možda trenutno želimo. Nije rekao koliko, ni na koji način, nego da neprestano molimo. Stalno trebamo biti u Božjoj prisutnosti. Bez molitve napasnik nam je bliže. Ako nas molitva ne mijenja, znači da mi trebamo nju mijenjati. Molitva nas treba oblikovati, opremiti za služenje.

Služenje je uzvišeni poziv na ljubav. Isus je došao prvi služiti, izgubljenoga pronaći, poniznoga uzvisiti, bolesnoga ozdraviti, mrtve oživiti, grješnome oprostiti, milosrdnoga nagraditi i za sve nas dati svoj život. Nije tražio svoje volje, nego volju Onoga koji ga je poslao.

Isusova smrt se snagom ljubavi pretvorila u novi život, zato sve naše patnje prihvaćene i prikazane iz ljubavi, postaju izvorom milosti za nas i druge. „Sve, dakle, što želite da ljudi vama čine, tako činite i vi njima“ (Mt 7, 12). Ne čekati, nego činiti! Ove Isusove riječi smjernice su za naš život u zajednici. Život unutar svake naše zajednice pruža nam

priliku i prostor da možemo podijeliti svoja razmišljanja, vizije, uspjehe i propuste i zajedno u poniznosti uvidjeti svoju krhkost i pogreške i pronaći način kako ih nadvladati. Potrebno je da svaka od nas zaboravi svoje rane, kako bi ih mogla liječiti drugima i s njima dijeliti svoje služenje. Zajedništvo može rasti kada jedni drugima budemo poslužitelji. Ni Isus nije došao da bude služen, nego da služi i život svoj daje kao otkupninu (usp. Mat 20,28). Svakom povratku iz izgubljenosti u nađenost trebamo se radovati, kako za drugoga tako i vlastitom.

Isus je graditelj i središte zajedništva. Križni put nam je darovao euharistiju. Ona daje život i puninu zajedništva. Ako polazimo od Isusa, s njime i praznih ruku najviše možemo darovati svojoj sestri, svome bližnjemu. Zagledane u Njegovo probodeno srce ne možemo više gledati svoju ranjenost i rane. Pred njim će se sve naše boli istopiti. Pomažimo u tome jedna drugoj, i ne samo kroz korizmeno vrijeme, nego uvijek.

Drage sestre, sreća je u našim rukama. Blagoslivljajmo ljude od kojih nam dolazi trpljenje i ono će postati blagoslov. Isus je vrijedan svega i sve mu možemo prikazati. On sve uzima u svoje srce, a nama uzvraća mirom i zato su blagoslovljene naše rane, naše ponovno ustajanje, razumijevanje kojim prilazimo drugima, predana molitva, opraštanje, riječi koje vraćaju u život. Pred veličinom tuđe muke najlakše se zaboravi osobna. U Kristov križ ugrađeni su svi naši križevi. Svakodnevno nailazimo na nove izazove u svom apostolatu. Naša karizma služenja je naš pečat od početka života Družbe. Trebamo je živjeti na Isusov način djetinjim i majčinskim srcem. On ide za izgubljenom ovcom, rasipnim sinom, druži se s grješnima. On u njima vidi potencijal dobrote i obraćenja. Za Isusa nitko nije izgubljen. Svaka od nas je vrijedna Njegove muke i smrti do vječnog prebivanja u Njemu.

Krist u bližnjemu, s kojim se poistovjetio, ponovno traži od nas da mu obrišemo lice i učinimo što god mu treba. On od nas ne traži što nam već nije dao; tihu gorljivost, ljubav koja ne postavlja pitanja, ljubav koja drugima daje slobodu, vraća dostojanstvo, ljubav koja ne mjeri, ne važe, ne nameće se, daje prostor, dopušta bližnjemu da bude umoran i slab. Put križa nam govori da ništa nije teško, kad znamo tko nas čeka na kraju.

Drage sestre, želim vam blagoslovljeno putovanje do Gospodinove uskrsne proslave.

*s. M. Petra Marjanović
provincijska glavarica*